

божества были: *Жива*, богыня на изобълине-то, *Лада*, богыня на младость-тѣ и на хубость-тѣ, *Марена*, богыня на смръть-тѣ и другы. Безбро-
йны-ты малкы божества, мѣжскы и женскы, што ся-находили по воды-ты, въ горы-ты и по
кѣшты-ты, наричали-ся: *лѣсовикы*, *самовилы*,
вилы, *русалкы* и другы такъвы. Словѣне-ти при-
носили на богове-ты жрътвѣ плодове и животины. Ти вѣрвали, че душа-та на чловѣка ѣ безсмрът-
на. Тѣла-та на умрѣлы-ты или закопавали, или
гы изгорѣвали и събирали пепель-тѣ имъ въ кѣ-
лены сѣдове. Гробове-ти на голѣмци-ты засып-
вали съ прѣсть и правили голѣмы могылы. Сло-
вѣне-ти помянували умрѣлы-ты съ падение, пи-
ение, игры и пѣни.

Въ вторѣ-тѣ половинѣ на VI вѣкѣ вѣсточно-
то Римско или Византийско царство, което имало
за столицѣ Цариградѣ, състоѣло вече повече отъ
Словѣне, кои-то давали най-добрѣ-тѣ войскѣ на
царштинѣ-тѣ и ѣ были най-нагкѣ-тѣ подпоркѣ.
Отъ Словѣне-ты излизали най-добры-ты войводы,
отъ кои-то мнозина възлизали дору и на прѣстола.
Така, въ 518 год. на Византийскый прѣстолѣ сѣд-
нѣлъ войвода Юстинѣ I, Словѣнинѣ. Той кога былѣ
дѣтя отишѣ въ Цариградѣ да си трѣси честь-тѣ и
влѣзѣ въ военнѣ службѣ, а послѣ съ прѣгавинѣ-
тѣ си и съ юначество-то си достигнѣлъ да стане
главатарѣ на стражѣ-тѣ. Той не знаѣлъ нито да
чете, нито да пише; нѣ съ труда си, съ здравы-ты
си нѣравы и съ прѣгавинѣ-тѣ си умѣлъ да дръжи
рядѣ въ дръжавѣ-тѣ и правилѣ да ѣ почитатъ
околны-ты народы. Слѣдѣ него на византийскый
прѣстолѣ сѣдѣлъ неговый внукѣ, прочутый *Юсти-*